

- 2) I andra hand, för det fall att EU-domstolen skulle besvara föregående fråga om tolkningen av artikel 267.3 FEUF på så sätt, att det föreligger en skyldighet att begära förhandsavgörande: Utgör bestämmelserna och principerna i artikel 26 FEUF (den inre marknaden), artikel 49 FEUF (etableringsrätten), artikel 56 FEUF (friheten att tillhandahålla tjänster), artikel 63 FEUF (den fria rörligheten för kapital) och artikel 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (näringsfrihet) samt den allmänna principen om berättigade förväntningar (som ”ingår bland unionens grundläggande principer”, såsom EU-domstolen har slagit fast i domen av den 14 mars 2013 i mål C 545/11) hinder för att anta och tillämpa nationella bestämmelser (artikel 1.78 b styckena 4, 8, 9, 17, 23 och 25 i lag nr 220/2010), enligt vilka även personer som redan var innehavare av koncession för elektronisk drift av lagliga spel ska uppfylla nya krav och skyldigheter som har införts genom ett tilläggsavtal till det existerande koncessionsavtalet (och utan att det medges någon frist för successiv anpassning)?

**Överklagande ingett den 9 juli 2016 av LL av det beslut som tribunalen (sjunde avdelningen)
meddelade den 19 april 2016 i mål T-615/15, LL mot Europaparlamentet**

(Mål C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Rättegångsspråk: Litauiska

Parter

Klagande: LL (ombud: J. Petrulionis, advokat)

Övrig part i målet: europaparlamentet

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva det beslut som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 19 april 2016 i mål T-615/15, varigenom tribunalen avlog klagandens talan om ogiltigförklaring av, för det första, Europaparlamentets generalsekreterares beslut D(2014) 15503 av den 17 april 2014 om återbetalning av det assistentstöd till ledamöter som felaktigt utbetalats till klaganden, för det andra, debetnota nr 2014-575 av den 5 maj 2014,
- återförvisa ärendet till tribunalen för förnyad prövning

Grunder och huvudargument

Klaganden har anfört fem grunder till stöd för sitt överklagande.

1. När beslutet antogs underlät Europeiska unionens tribunal att på ett fullständigt, korrekt, genomgripande och objektivt sätt pröva och fastställa den samlade skriftliga bevisning som getts in i samband med ansökan och som var relevant för att riktigt och korrekt fastställa tidsfristen för att väcka talan, och följaktligen kom tribunalen i beslutet fram till slutsatser som strider mot handlingarna i målet och den lagstiftning som hänvisats till i överklagandet, bland annat att ”talan väcktes mer än 17 månader efter det sista datumet”, ”... sökanden har inte bevisat eller ens hänvisat till att det föreligger ... omständigheter som gör det möjligt att göra avsteg från den tillämpliga tidsfristen på grundval av artikel 45 i stadgan för Europeiska unionens domstol ...” och ”... talan ska avvisas då det är uppenbart att den inte kan prövas i sak på grund av att den väckts för sent”.
2. I beslutet tillämpade tribunalen artikel 263 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt otillbörligen, åsidosatte artikel 72 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga och gjorde en oriktig bedömning av möjligheten att tillämpa artikel 45 i stadgan för Europeiska unionens domstol såtillvida:
 - klaganden, som är en tidigare ledamot av Europaparlamentet, inte godtog Europaparlamentets generalsekreterares beslut (samt den debetnota som utfärdats på grundval därav) utan ansåg att det var ogrundat, och utövade således de rättigheter och uppfyllde de krav som följer av artikel 72 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga genom att inkomma med ett klagomål över beslutet, först till kvestorerna, därefter till presidiet och generalsekreteraren.

- det var inte förrän senare, den 10 september 2015, när klaganden från en företrädare för Europaparlamentet mottog ett e-postmeddelande och därtill bifogade handlingar, däribland Europaparlamentets talmans slutliga skrivelse nr 311354 av den 26 juni 2015 i enlighet med artikel 72.3 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga, som klaganden hade rätt att väcka talan vid tribunalen om ogiltigförklaring av Europaparlamentets generalsekreterares beslut samt den debetnota som utfärdats på grundval därav,
 - det var precis på dagen för mottagandet av Europaparlamentets talmans slutliga skrivelse nr 311354 av den 26 juni 2015 som utfärdats i enlighet med artikel 72.3 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga, det vill säga den 10 september 2015, som klagandens tvåmånadersperiod som föreskrivs i 263 FEUF för att väcka talan vid tribunalen om ogiltigförklaring av Europaparlamentets generalsekreterares beslut samt den debetnota som utfärdats på grundval därav,
 - fristen för att väcka talan vid tribunalen, med beaktande av ovanstående och i enlighet med artikel 263 sjätte stycket FEUF, löpte ut den 10 december 2015. Ansökan inkom till tribunalens kansli den 4 november 2015. Det innebär att den tvåmånadersperiod för att väcka talan som uppställs i artikel 263 sjätte stycket FEUF inte åsidosattes och följaktligen väcktes inte talan för sent,
 - tribunalen inte prövade samtliga handlingar och omständigheter som klaganden hänvisat till eller bestämmelserna i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga, bestämmelser som klaganden iakttog och la till grund för sitt klagomål mot Europaparlamentets generalsekreterares beslut samt den debetnota som utfärdats på grundval därav,
 - tribunalen åsidosatte klagandens rättigheter och intressen genom beslutet, tillämpade artikel 263 FEUF på ett oriktigt sätt och åsidosatte dessutom artikel 72 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga,
 - tribunalen oriktigt och utan grund, dessutom fann att det inte var möjligt att tillämpa artikel 45 i stadgan för Europeiska unionens domstol. Den omständigheten att tvisten prövats i ett administrativt förfarande, klagandens aktiva, aktsamma, tillmötesgående och hederliga agerande, tidpunkten för handlingarnas mottagande och andra förhållanden bekräftar att – om fristen för att väcka talan faktiskt hade löpt ut – skulle den försuttna tiden återställas, då den försutts på angelägna, objektiva och försvarliga grunder, det vill säga att klaganden iakttog det förfarande som föreskrivs i artikel 72 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga (artikel 45 första stycket stadgan för Europeiska unionens domstol). Klaganden kunde inte veta att iakttagande av det obligatoriska förfarande som föreskrivs i artikel 72 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga kunde medföra att han förlorade sin rätt att väcka talan vid tribunalen (artikel 45 andra stycket domstolens stadga). Det bör noteras att klaganden i sin ansökan senare påtalade frågan huruvida Europaparlamentets kvestorers och presidiums beslut som antagits med stöd av artikel 72 i tillämpningsföreskrifterna för Europaparlamentets ledamotsstadga var välgrundade och lagenliga.
3. I beslutet tillämpade tribunalen oriktigt artikel 126 i tribunalens rättegångsregler beslutade på grundval därav, genom beslutet, att inte vidta ytterligare åtgärder för förfarandet och att avvisa talan,
- i beslutet motiverade tribunalen sin tillämpning av artikel 126 i rättegångsreglerna genom den enda omständigheten och grunden att talan hade väckts för sent, det vill säga sedan den frist som anges i artikel 263 sjätte stycket FEUF hade löpt ut,
 - det framgick av ansökan att den frist för att väcka talan som anges artikel 263 sjätte stycket FEUF inte hade löpt ut, och därför var det oriktigt och rättsstridigt av tribunalen att genom beslutet avvisa talan med stöd av artikel 126 i dess rättegångsregler,
 - i förevarande fall är förutsättningarna och villkoren för att tillämpa artikel 126 i tribunalens rättegångsregler inte uppfyllda. Ansökan inkom innan den frist som anges i artikel 263 sjätte stycket FEUF hade löpt ut, och följaktligen är det inte uppenbart att talan ska avvisas. I förevarande fall åsidosatte tribunalen artikel 126 i dess rättegångsregler genom att på ett oriktigt och rättsstridigt sätt tillämpa nämnda bestämmelse.

4. Beslutet åsidosatte klagandens rätt till ett effektivt rättsmedel och rätt till en rättvis rättegång, såsom de säkerställs i artikel 47.1 och 47.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, då tribunalen i beslutet oriktigt fann att talan uppenbart skulle avvisas med stöd av artikel 126 i tribunalens rättegångsregler av det skälet att talan påstods ha väckts för sent och prövade därför inte ansökan, eller dess argument och yrkanden, i sak.
5. I beslutet fann tribunalen oriktigt att klaganden skulle bära sina rättegångskostnader för förfarandet vid tribunalen (artiklarna 133 och 134.1 i tribunalens rättegångsregler):

tribunalen avvisade oriktigt talan med stöd av artikel 126 i rättegångsreglerna och följaktligen var det också oriktigt att besluta att klaganden skulle bära sina rättegångskostnader för förfarandet vid tribunalen. Sedan tribunalens beslut har upphävts och återförvisats till tribunalen för förnyad prövning ska frågan om rättegångskostnader prövas på nytt i tribunalens slutliga beslut, och för det fall att överklagandet bifalls ska motparten – Europaparlamentet – ersätta klagandens rättegångskostnader (artiklarna 133 och 134.1 i tribunalens rättegångsregler).

Talan väckt den 15 juni 2016 – Europeiska kommissionen mot Republiken Polen

(Mål C-336/16)

(2016/C 343/39)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: K. Hermann och E. Manhaeve)

Svarande: Republiken Polen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13.1, jämförd med bilaga XI, artikel 23.1 andra stycket och artikel 22.3, jämförd med bilaga XI, i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/50/EG av den 21 maj 2008 om luftkvalitet och renare luft i Europa ⁽¹⁾ genom att
- sedan år 2007 och åtminstone till år 2013 i 35 luftkvalitetszoner ha överskridit dagsgränsvärdet och i 9 luftkvalitetszoner ha överskridit årsgränsvärdet för PM10 samt ha underlåtit att inkomma med några uppgifter som ger vid handen att situationen förbättrats,
- ha underlåtit att i luftkvalitetsplanen ange vilka åtgärder som kan vidtas för att se till att gränsvärdet för PM10 överskrids under så kort tid som möjligt,
- ha överskridit dagsgränsvärdet jämte toleransmarginalen från den 1 januari 2010 till den 10 juni 2010 inom zon 14.17 – staden Radom –, inom zon 14.18 – Pruszków-Żyrardów – och inom zon 16.15 – Kędzierzyn-Koźle – samt från den 1 januari 2011 till den 10 juni 2011 inom zon 30.3 – Ostrów-Kęпно,
- ha underlåtit att införliva artikel 23.1 andra stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/50/EG av den 21 maj 2008 om luftkvalitet och renare luft i Europa,
- samt att domstolen ska förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.